

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența Regulamentului U.E.
2016/679

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A IV-A PENTRU LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. (...)

ÎNCHIEIRE – Amânare inițială a pronunțării

Ședința publică din data de (...)

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: (...)

JUDECĂTOR: (...)

GREFIER: (...)

S-a luat în examinare apelul declarat de reclamantul (...) împotriva Sentinței civile nr. (...), pronunțată de (...) în dosarul nr. (...), privind și pe intimata pârâtă (...), având ca obiect contestație decizie de pensionare.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la prima strigare a cauzei, se prezintă reprezentanta apelantului reclamant, doamna avocat (...), cu împuternicire avocațială la dosar, lipsă fiind apelantul reclamant și reprezentantul intimetei pârâte.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează că prezenta cauză se află la primul termen de judecată, că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă și că a fost parcursă procedura prevăzută de dispozițiile art. 471¹ C.pr.civ., nefiind depusă la dosar *întâmpinare*.

Totodată, se constată că la data de 23 Septembrie 2024, prin serviciul registratură al instanței, doamna avocat (...), în calitate de reprezentant al apelantului reclamant, a depus la dosarul cauzei înscrisuri, iar în dimineața de dinaintea ședinței intimata pârâtă a depus la dosar o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La întrebarea instanței, reprezentanta apelantului reclamant învederează că această instanță este competentă să soluționeze prezenta cauză.

Fiind primul termen de judecată, cu procedura legal îndeplinită, în temeiul art. 131 Cod procedura civilă **Curtea își verifică, din oficiu, competența, stabilind**, raportat la dispozițiile art. 96 pct. 2 C.pr.civ. și ținând seama de specializarea primei instanțe, raportat și la dezlegările date de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia RIL nr. 4/2023, că este că este competentă general, material și teritorial în soluționarea apelului.

Apelul a fost introdus în termenul legal, motivat, comunicat și este scutit de la plata taxei judiciare de timbru, în conformitate cu dispozițiile art. 28 și art. 29 alin. 1 lit. I din O.U.G. nr. 80/2013 coroborat cu dispozițiile art. 157 din Legea nr. 263/2010.

Cu privire la înscrisurile care au fost depuse la dosar, reprezentanta apelantului reclamant menționează că acestea conțin răspunsurile comunicate de Ministerul Economiei, Guvernul României, Consiliul Concurenței, precum și programul de închidere al societății Remin. Raportat la aceste aspecte, arată că nu mai solicită efectuarea acestor adrese, întrucât ele se regăsesc deja la dosar. De asemenea, depune la dosarul cauzei dovada cheltuielilor de judecată.

Curtea încuviințează proba cu înscrisurile aflate la dosar, în conformitate cu dispozițiile art. 482, coroborate cu dispozițiile art. 255 și art. 258 C.pr.civ., după care, acordă cuvântul reprezentantei apelantului **asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și**

Justiție formulată de intimată, prin care se solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza dispozițiilor art. 1 și art. 2 din OUG nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitor la interpretarea și aplicarea art. 56 alin. 1 lit. a) teza a doua din Legea nr. 263/2010 astfel cum a fost modificată de punctul 3, articolul 1 din Legea nr. 351/12 decembrie 2022, publicată în MO nr. 1196/13 decembrie 2022, în sensul de a se stabili dacă sintagma „activitatea minieră încetează sau a încetat ca urmare a obligațiilor pe care și le asumă sau și le-a asumat Statul român în negocierile cu Comisia Europeană”, trebuie înțeleasă ca vizând inclusiv obligațiile asumate de Statul român în perioada de preaderare privind eliminarea totală a subvențiilor pentru exploatarea de minereuri metalifere și nemetalifere, precum și dacă obligația de închidere a exploatarea miniere trebuie să rezulte explicit și direct din actele normative în baza cărora a încetat activitatea acestor exploatarea.

Reprezentanta apelandului reclamant arată că, în opinia sa, nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere că din răspunsurile comunicate la dosarul cauzei, respectiv din răspunsul comunicat de Ministerul Economiei și Guvernul României, rezultă dincolo de orice dubiu faptul că Statul român și-a asumat toate obligațiile în etapa de preaderare. De asemenea, faptul că eliminarea subvențiilor a fost consecința directă și imediată a închiderii minelor, rezultă din răspunsul depus la dosar pentru acest termen de judecată. Cu privire la dosarele în care s-a pus în discuție această necesitate de sesizare a Înaltei Curți și care au fost aminte de intimată prin notele scrise, menționează că acestea au termen de judecată stabilit în 27 septembrie 2024.

Curtea reține cauza în pronunțare asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CURTEA

În temeiul prevederilor art. 396 alin.1 Cod procedură civilă, având nevoie de timp mai îndelungat pentru deliberare,

Motiv pentru care,

DISPUNE

Amână pronunțarea pentru data de (...).

Data și pronunțată în ședința publică din (...).

PREȘEDINTE

(...)

JUDECĂTOR

(...)

GREFIER

(...)

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența Regulamentului U.E.
2016/679

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A IV-A PENTRU LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. (...)

ÎNCHIEIERE – Sesizare ÎCCJ

Ședința publică din data de (...)

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: (...)

JUDECĂTOR: (...)

GREFIER: (...)

S-a luat în examinare cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată în cadrul apelului declarat de reclamantul (...) împotriva Sentinței civile nr. (...) din (...), pronunțată de (...) în dosarul nr. (...), privind și pe intimata pârâtă (...), având ca obiect (...).

Mersul dezbaterilor și concluziile reprezentanților părților prezente a fost consemnat în încheierea de ședință din data de (...), când instanța a dispus amânarea pronunțării **asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție** pentru azi, încheierea pronunțată făcând parte integrantă din prezenta încheiere.

CURTEA

Asupra cererii de sesizare a Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție. reține următoarele:

Expunerea litigiului

Prin acțiunea înregistrată la data de (...), reclamantul (...) a solicitat instanței în contradictoriu cu pârâta (...) ca prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună anularea Deciziei (...) privind respingerea pensiei pentru limită de vârstă emisă de către (...), ca nelegală și netemeinică, precum și obligarea pârâtei la emiterea unei noi decizii de pensionare privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă, ca urmare a constatării ca fiind întrunite condițiile prevăzute de art. 56 alin. (1) lit. a) Legea nr. 263/2010, cu modificările aduse prin Legea nr. 351/2022, cu consecința acordării drepturilor de pensie începând cu data de 22.03.2023, sume ce urmează a fi actualizate cu indicii de inflație de la data plății efective și acordarea dobânzii legale de la scadența fiecărei obligații și până la achitarea efectivă, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, s-a arătat că a susținut că îndeplinește toate condițiile impuse de art. 56 alin. lit. a) Legea nr. 263/2010, cu modificările aduse prin Legea nr. 351/2022, art. I alin. (3), dezvoltând argumente în sensul că, în concret, activitatea minieră a fostului angajator a încetat ca urmare a obligațiilor pe care și le-a asumat statul român în negocierile cu Comisia Europeană în perioada de preaderare, prevalându-se inclusiv de adeverința emisă de fostul său angajator care confirmă aceste susțineri.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 139 alin. (3) din Legea nr. 127/2019, art. 30 alin. (1) lit. a), art. 56 alin. (1) lit. a), din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice modificat prin Legea nr. 351/2022, dispozițiile OUG nr. 8/2003 completate prin OUG nr. 22/2003, HG nr. 615/2004, OUG nr. 117/2006, HG nr. 1846/2004, HG nr. 898/2002, HG nr.

1008/2006 și HG nr. 644/2007, Decizia nr. 91/11.03.2004 a Consiliului Concurenței, art. 6 și la art. 49 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Pârâta (...) a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată, arătând în esență că din actele normative invocate în adeverința emisă de fostul angajator al reclamantului nu rezultă că închiderea (...) s-a făcut ca urmare a obligațiilor pe care și le-a asumat statul român în negocierile cu Comisia Europeană.

În drept, a invocat dispozițiile Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, H.G. nr. 257/2011, pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.

Prin Sentința civilă nr. (...) din (...) a Tribunalului (...), pronunțată în dosarul nr. (...), a fost respinsă contestația formulată de contestatorul (...), în contradictoriu cu pârâta (...).

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că aspectul contestat în prezentul litigiu îl constituie faptul că nu s-a făcut dovada că activitatea din cadrul (...), unde reclamantul a fost încadrat, a încetat, ca urmare a obligațiilor direct asumate de statul român în negocierile cu Comisia Europeană.

Din cuprinsul actelor normative indicate în cuprinsul adeverinței emise de fostul angajator al reclamantului nu se poate reține faptul că statul român și-a asumat obligația de a înceta activitatea minieră, niciunul dintre actele normative indicate în cuprinsul acestui înscris nu cuprinde o astfel de asumare.

A concluzionat în sensul că, din probele administrate și din susținerile părților, nu s-a putut reține faptul că România și-a asumat obligația de a închide (...), ori alte unități miniere din bazinul minier Maramureș, astfel cum s-a afirmat.

Faptul că, urmare a problemelor de natură economică, raportat la imposibilitatea statului de a acorda ajutoare de stat unităților care își desfășurau activitatea în sectorul minier, acestea au înregistrat datorii mari și au condus la concluzia că nu sunt rentabile din punct de vedere economic și astfel, se impune închiderea acestora, nu poate duce la interpretarea că o astfel de obligație, de a închide unitatea la care și-a desfășurat activitatea reclamantul ar fi fost asumată de România ca urmare a negocierilor de aderare la Uniunea Europeană.

S-a mai reținut faptul că Legea nr. 135/2019 (prin care art. 56 alin. (1) lit. a) a fost modificat pentru prima dată, instituindu-se derogarea de la vârsta standard de pensionare pentru ipoteza în care activitatea minieră încetează în prezent), a fost adoptată în contextul în care statul a avut în vedere, în mod clar, expres, închiderea unităților miniere ca urmare a negocierilor duse de România cu Comisia Europeană și materializate în termenele limită de extracție a huilei prevăzute în Planul de închidere, termene ce au fost avizate de Comisia Europeană prin Decizia C (2016)7719, final. În situația menționată statul și-a asumat expres și direct obligația de a închide respectivele unități miniere.

Raportat la considerentele anterior expuse, instanța a apreciat că nu se poate reține existența unei obligații directe, de închidere a minelor din zona Maramureș sau a unităților care își desfășurau activitatea în sectorul minier, obligație asumată de statul român în cadrul negocierilor de aderare sau post aderare la Uniunea Europeană.

Astfel, cu toate că în cuprinsul H.G. nr. 615/2004 nu se prevede în cuprinsul său cauzele care au determinat închiderea (...), măsura a fost impusă de faptul că exploatarea minieră este inefficientă și fără perspective. De asemenea, se poate reține că închiderea exploatărilor miniere este rezultatul unui proces de restructurare început în anul 1990, și prin care se urmărește „în principal menținerea activității de extracție numai la unitățile miniere cu rezerve geologice cu potențial și condiții geologice favorabile, care prin acțiuni de re tehnologizare și modernizare, pot exploata în condiții de eficiență economică, zăcămintele de substanțe minerale utile”.

Așadar, rațiunea restructurării activității miniere a fost una care a vizat strict natura economică, și nu expresia unor obligații asumate de statul român la nivel internațional. De altfel,

în anul 1990, când a fost demarat procesul de restructurare în care se încadrează și închiderea sau reducerea activității (...), România nu avea nici măcar statut de țară candidat la blocul comunitar.

Totodată, nici O.U.G. nr. 8/2003 și nici O.U.G. nr. 22/2003, prin care prima a fost modificată, nu cuprind niciun fel de mențiuni din care să se poate deduce concluzia că închiderea sau reducerea activității (...) este rezultatul îndeplinirii unei obligații asumate de statul român în negocierile purtate cu Comisia Europeană, aceste acte normative prevăzând exclusiv o serie de măsuri de protecție socială pentru salariații disponibilizați prin concedieri colective din cadrul societăților naționale, companiilor naționale, societăților comerciale cu capital majoritar de stat și societăților comerciale la care acestea dețin pachetul majoritar de acțiuni.

Sub acest aspect, în expunerea de motive a O.U.G. nr. 8/2003 se menționează în mod expres că adoptarea ordonanței se impune pentru că formele de protecție instituite prin O.U.G. nr. 98/1999 nu sunt suficiente, având în vedere că prin programul de guvernare privind restructurarea economiei naționale și accelerarea procesului de privatizare s-au creat premisele pentru disponibilizări colective în alte ramuri economice decât cele vizate de O.U.G. nr. 98/1999. Cu alte cuvinte, O.U.G. nr. 8/2003 a urmărit reglementarea unor forme de protecție socială pentru persoanele disponibilizate ca urmare a implementării unui program de guvernare ce urmărea restructurarea economiei naționale și accelerarea procesului de privatizare, iar nu îndeplinirea unor obligații asumate la nivel supra-național.

În plus, prin H.G. nr. 615/2004 s-a aprobat Strategia industriei miniere pentru perioada 2004 - 2010. În preambulul acestei strategii se prevede că problema sectorului minier este dată de ineficiența cauzată de strategia defectuoasă adoptată înainte de anul 1989 și de faptul că nivelul resurselor exploatate nu justifică menținerea sa în aceeași parametri, dată fiind lipsa de sustenabilitate economică care implică avansarea unor resurse importante de la bugetul de stat, iar nu negocierile cu Uniunea Europeană.

Nici faptul că în adeverința eliberată de (...) s-a menționat că activitatea la (...) s-a închis ca urmare a obligațiilor asumate de statul român în negocierile cu Comisia Europeană, nu poate să fie avut în vedere, în măsura în care nu este susținut de actele normative la care se face referire, atât în cuprinsul adeverinței cât și în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

În concluzie instanța a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 56 alin. 1 lit. a din Legea nr. 263/2010, încetarea raportului de muncă al reclamantului, chiar dacă a fost cauzată de închiderea exploatării miniere, această închidere nu este rezultatul direct al executării unei obligații asumate de statul român în negocierile cu Comisia Europeană, ci ca urmare a ineficienței activității economice.

Sușinerile reclamantului din notele de ședință depuse la termenul din data de (...) nu pot justifica decât faptul că România și-a asumat obligația de a genera cadrul unei economii de piață funcțională, care să nu fie influențată de modalitatea de acordare a ajutoarelor de stat, decât după ce aceste ajutoare de stat sunt analizate și în prealabil aprobate de U.E. Din această perspectivă, cel mult se poate reține că închiderea minelor a fost rezultatul indirect al obligațiilor asumate de România, dar în niciun caz rezultatul direct al unei astfel de obligații.

În același sens trebuie interpretat și programul de guvernare depus la dosarul cauzei la termenul din data de (...) de către reprezentanta reclamantului.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel (...), solicitând ca prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză, să dispună admiterea apelului, modificarea în tot a hotărârii atacate, în sensul admiterii contestației formulate.

Prin motivele de apel, s-a arătat în esență că în mod eronat prima instanță a apreciat că din probele administrate nu rezultă că România și-a asumat față de Comisia Europeană obligația de a închide (...).

În acest sens, activitatea minieră a fost susținută datorită subvenției (ajutorului de stat), însă acest ajutor de stat a fost notificat de către Comisia Europeană și astfel a fost nevoit de

eliminarea sa pentru care România să adere la U.E. cu consecința directă și imediată a încheierii activității miniere.

Astfel, arată că sunt extrem de relevante în cauză expunerile reglementate în partea introductivă a O.U.G. nr. 117/2006 unde se prevede că „Având în vedere interesul public major de continuare a acordării de ajutoare de stat și după data aderării la Uniunea Europeană, conform politicilor economice ale Guvernului, abrogarea Legii nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, la data de 31 decembrie 2006, întrucât contravine Tratatului de instituire a Comunității Europene, faptul că se transferă competențele de autorizare a ajutoarelor de stat de la Consiliul Concurenței la Comisia Europeană, iar legislația comunitară în domeniul ajutorului de stat va fi direct aplicabilă în România, ceea ce conferă caracterul excepțional al acestei ordonanțe de urgență, precum și urgența intrării în vigoare la data aderării a procedurilor naționale în domeniul ajutorului de stat, pentru a îndeplini obligațiile de stat membru al Uniunii Europene, care încep să fie exigibile la două luni de la această dată, prin transmiterea primului raport privind îndeplinirea condițiilor stabilite pentru ajutoarele de stat din zonele libere și zonele defavorizate, care beneficiază de perioade de tranziție”.

Precizează că prin art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 117/2006 se prevede „(1) Prezenta ordonanță de urgență are ca scop reglementarea procedurilor naționale în materia ajutorului de stat, în vederea aplicării art. 87 - 89 din Tratatul de instituire a Comunității Europene și a legislației secundare adoptate în baza acestora.”

Iar potrivit art. 87 din T.C.E. „Cu excepția derogărilor prevăzute de tratate, sunt incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre.”

În plus, trebuie reținut ca prin dispozițiile O.U.G. nr. 117/2006, invocate și în fața primei instanțe de judecată, s-a prevăzut la art. 3 alin. (1) că „(1) Ajutorul de stat nou, supus obligației de notificare, nu poate fi acordat decât după autorizarea acestuia de către Comisia Europeană sau după ce acesta este considerat a fi fost autorizat.

De asemenea, prin art. 7 alin. (1) și (2) din O.U.G. nr. 117/2006 se prevede „(1) Consiliul Concurenței îndeplinește rolul de autoritate de contact în raporturile dintre Comisia Europeană și autoritățile și instituțiile publice, inclusiv instituțiile publice implicate în procesul de privatizare, denumite în continuare autorități, alți furnizori de ajutor de stat și beneficiarii de ajutor de stat, implicați în procedurile din domeniul ajutorului de stat. (2) Consiliul Concurenței acordă asistență de specialitate în domeniul ajutorului de stat autorităților, altor furnizori și beneficiarilor de ajutor de stat, pentru asigurarea îndeplinirii obligațiilor asumate de România în acest domeniu, în calitate de stat membru al Uniunii Europene, inclusiv în cadrul procesului de elaborare a actelor normative sau administrative prin care se instituie măsuri de natura ajutorului de stat.”

În opinia apelantului, din actele normative menționate anterior rezultă că toate demersurile realizate și măsurile luate de România în domeniul ajutorului de stat (subvenția prin care a fost susținut mineritul de minereuri) a fost autorizat de Comisia Europeană în etapa anterioară aderării statului român la U.E.

Totodată, faptul că închiderea minelor a fost asumată de către statul român în vederea aderării la U.E. rezultă și din faptul că prin Hotărâri ale Guvernului României s-a decis închiderea minelor de pe teritoriul României, fiind relevante în prezenta cauză Hotărârea de Guvern nr. 644/2007, Hotărârea de Guvern nr. 1846/2004, Hotărârea de Guvern nr. 1008/2006.

Apelantul susține că în faza inițială a negocierilor dintre România și Comisia Europeană, s-a prevăzut că orice subvenție (ajutor de stat) pentru minerit să fie sistată, iar minele care funcționau datorită acestor subvenții /ajutor de stat) să fie închise și să funcționeze doar cele care realizează profit.

Astfel, în anul 2000 s-a realizat un studiu privind situația din industria minieră din România - Studiul Anderson, unde erau enumerate 4 (patru) categorii de mine, respectiv mine de închidere imediată, care erau în pierdere, mine în moarte naturală, care mai funcționau cât exploatau rezervele deținute, mine cu menținere de capacitate, priveau investiție doar pentru menținerea capacității și mine viabile - adică minele de lignit.

Or, conform Studiului Anderson minele din întregul bazin Maramureș făceau parte din categoria de mine cu închidere imediată. Astfel, prin negocierile purtate între România și Comisia Europeană s-a dorit eliminarea acestor mine de minereuri, iar obligația de a închide întregul Bazin Minier, deci inclusiv (...), a fost asumată de către statul român în etapa preaderării.

În plus, este relevant a se preciza că statul român nu numai că și-a asumat față de Comisia Europeană obligația de eliminare a subvențiilor pentru minele din Bazinul Minier Maramureș, deci inclusiv (...), dar statul român a și sprijinit cu fonduri bugetare și din împrumuturi externe inclusiv închiderea minelor și ecologizarea mediului din industria minieră. Astfel, statul român și-a luat față de Comisia Europeană 3 angajamente, respectiv închiderea minelor nerentabile, lichidarea și ecologizarea decantoarelor periculoase și refacerea mediului în toate obiectivele miniere cu activitate sistată.

Or, în opinia apelantului, din coroborarea dispozițiilor citate anterior și din starea de fapt prezentată, rezultă fără dubiu că statul român și-a asumat obligația de închidere a unităților miniere în vederea aderării la U.E.

În mod eronat se susține că trebuia să existe o asumare expresă și pentru minele de minereuri ca și în cazul celor de ulei și lignit, în condițiile în care aceste mine au fost închise în etapa de preaderare, când România nu era membră a U.E iar legislația U.E nu era incidentă în legislația românească ca să se poată impune expres prin decizii de către U.E închiderea minelor de minereuri.

Astfel, este relevant că pentru a adera la U.E. României i s-au impus mai multe obligații de respectat în diferite domenii, respectiv în domeniul legislativ, în domeniul judiciar, în domeniul pieței concurențiale, în domeniul administrației etc.

Așa cum s-a arătat și prin contestația formulată, în perioada de preaderare, statul român și-a asumat numeroase obligații, angajamente și măsuri pentru a îndeplini criteriile și condițiile în vederea aderării la U.E.. Comisia Europeană a monitorizat continuu România și a emis periodic rapoarte de țară cu privire la progresele înregistrate în vederea aderării. România a încheiat negocierile de aderare în cadrul *summitului* U.E. din decembrie 2004 și a semnat Tratatul de aderare în data de 25.04.2005, urmând să adere la U.E. la 01.01.2007. Așa cum s-a menționat anterior, România a trebuit să îndeplinească toate criteriile și condițiile pentru aderare.

Or, în vederea aderării trebuiau întrunite criteriile de la Copenhaga, care au fost stabilite de Consiliul European de la Copenhaga în 1993 și întărite de Consiliul European de la Madrid în 1995, printre care se regăsește și criteriul economic, care trebuie să asigure o economie de piață funcțională precum și capacitatea de a face față concurenței și forțelor concurențiale pe piața U.E. Concurența a reprezentat și reprezintă elementul central al politicii economice a Uniunii Europene. Acest criteriu a fost asumat de către statul român și a dus la măsuri de eficientizare a activităților miniere cu eliminarea subvențiilor (ajutorului de stat) până la momentul aderării, la 01.01.2007.

Motivul acestor măsuri a fost, așa cum s-a precizat și anterior, piața concurențială europeană reglementată prin tratatul de aderare, iar România nu putea intra pe piața europeană cu produse miniere subvenționate (n.n. așa cum era situația activităților miniere) și să concureze în condiții egale cu aceleași produse nesubvenționate. Pentru aplicarea criteriilor condițiilor și obligațiilor asumate, s-a acordat României o perioadă de tranziție în domeniul industriei miniere, caracterizată prin reducerea treptată a subvenționării mineritului prin ajutor de stat, ca să se poată aplica politicile de restructurare, reorganizare și privatizare stabilite prin Strategia Industriei Miniere pentru perioada 2004 - 2010, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 615 din 2004.

Consiliul Concurenței a fost instituția care a reglementat schemele de ajutor de stat, având ca beneficiari întreprinderile aflate sub autoritatea și în coordonarea Ministerului Economiei și Comerțului, așa cum reiese din Decizia nr. 91 din 11.03.2004 a Consiliului Concurenței.

Este relevant că în Tratatul de aderare la U.E. la Capitolul 6 - Politica în domeniul concurenței, statul român și-a asumat măsurile și obligațiile de eliminare a ajutorului de stat (subvențiile) până la data aderării României la Uniunea Europeană, 1 ianuarie 2007, ajutorul de stat fiind considerat incompatibil cu un mediu concurențial pe piața europeană. Această măsură din Tratatul de aderare însemna, așa cum s-a arătat și anterior, că România nu putea intra pe piața comunitară europeană cu produse (concentrate miniere în cazul de față) obținute cu subvenție de la stat (ajutor de stat). Eliminarea ajutorului de stat pentru sectorul minereuri a determinat închiderea unităților miniere din bazinul minier Maramureș, acestea neputând funcționa fără subvenție de la stat.

Or, Consiliul Concurenței, în calitatea sa de autoritate națională în domeniul concurenței, a pus în aplicare și a asigurat implementarea prevederilor comunitare de concurență și a avut rolul de autoritate națională de contact în domeniul ajutorului de stat între Comisia Europeană, pe de o parte, și instituțiile publice, furnizorii și beneficiarii de ajutor de stat, pe de altă parte și a reprezentat România în relația cu instituțiile Uniunii Europene. Totodată, Consiliul Concurenței a fost, în perioada de preaderare, autoritatea națională de luare a deciziilor și de reglementare, prin adoptarea legislației primare și secundare de implementare a legislației europene în domeniul concurenței, stabilite prin Regulamentul (C.E.) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratatul de instituire a Comunității Europene. Consiliul Concurenței în perioada de preaderare a fost unica autoritate în domeniul ajutorului de stat, până la data aderării la 1 ianuarie 2007, când prin O.U.G. nr. 117 din 21 decembrie 2006 (actualizată) privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, competențele de autorizare a ajutoarelor de stat s-au transferat de la Consiliul Concurenței la Comisia Europeană, care de la acea dată a emis directive privind mineritul și închiderea minelor. Tot în această ordonanță este precizat faptul că ajutorul de stat nu putea fi acordat decât după autorizarea acestuia de către Comisia Europeană, fapt ce dovedește că Deciziile Consiliului Concurenței privind eliminarea ajutorului de stat pentru sectorul minereuri s-a făcut cu autorizarea Comisiei Europene și prin transpunerea în legislația română a prevederilor europene privind măsurile de la Capitolul Concurență din Tratatul de aderare.

Măsurile privind ajutorul de stat asumate de statul român în negocierile cu Comisia Europeană reies și din Decizia Consiliului Concurenței nr. 91 din 11.03.2004 privind autorizarea schemei de ajutor de stat, având ca beneficiari agenți economici aflați sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Economiei și Comerțului, Decizia Consiliului Concurenței nr. 112 din 16.05.2006 privind ajutorul de stat de salvare pentru (...), Regulamentul Consiliului Concurenței privind forma, conținutul și alte detalii ale notificării unui ajutor de stat, Rapoartele anuale al Comisiei Europene privind progresele realizate de România în Procesul de aderare al Uniunii Europene, Rapoartele anuale ale Consiliului Concurenței, Tratatul de Aderare a României la Uniunea Europeană și Tratatul de Constituire a Comunității Europene.

Astfel, consecința directă și imediată a eliminării ajutorului de stat a fost închiderea minelor de minereuri de pe teritoriul României, fiind sistată și activitatea la unitățile miniere din Bazinul Maramureș, deci inclusiv de la (...) și disponibilizarea salariaților prin concedieri colective. Or, chiar dacă nu este vorba despre o asumare expresă, prin indicarea denumirii fiecărei mine în parte, România și-a asumat față de Comisia Europeană obligația de a elimina subvențiile de stat, cu consecința directă a închiderii minelor de pe teritoriul României, deci inclusiv a minelor din Bazinul Minier Maramureș.

În continuare, apelantul arată că este relevant Programul de guvernare pentru perioada 2005 - 2008, publicat în Monitorul Oficial nr. 1.265 din 29 decembrie 2004, unde s-au stabilit obiectivele care se doreau a fi îndeplinite de către România în această perioadă. Or, coroborând

Programul de guvernare pentru perioada 2005 - 2008 cu toate actele normative emise de Guvern în perioada 2005 - 2008, rezultă dincolo de orice dubiu că acestea au fost emise în scopul și în legătură cu integrarea României la U.E. În consecință, Strategia industriei miniere cuprinsă în H.G. nr. 615/2004, Deciziile Consiliului Concurenței, O.U.G. nr. 8/2003, O.U.G. nr. 22/2003 și celelalte acte normative invocate, se încadrează în angajamentele pe care și le-a asumat statul român în vederea aderării la U.E. și sunt cuprinse în Programele de guvernare din perioada 2001 - 2004 și 2005 - 2008 (perioada în care s-a închis mineritul).

Mai susține apelantul că în mod eronat se susține că nu rezultă că statul român și-a asumat închiderea minelor în vederea aderării la U.E., în condițiile în care, societatea (...) a trebuit să îndeplinească cerințele de mediu prevăzute de legislația europeană privind utilizarea cianurilor și depozitarea deșeurilor miniere.

Aceste cerințe de mediu presupuneau investiții imense în noi tehnologii de procesare a minereurilor, fără utilizarea cianurilor, lucru pe care statul român nu a mai fost interesat să îl realizeze, urmărind doar privatizarea întreprinderilor miniere și concesionarea perimetrelor miniere pentru a fi exploatate în regim privat, iar obligațiile și cerințele prevăzute de legislația europeană de mediu să fie realizate de către noii operatori minieri privați. Întrucât nu s-au putut realiza cerințele de mediu impuse prin directivele europene de mediu, activitatea minieră nu s-a putut realiza nici sub forma de stat și nici sub formă privată.

Activitatea minieră nu a încetat doar din cauza eliminării subvențiilor (ajutoarelor de stat) ci și din cauza imposibilității respectării condițiilor de mediu impuse de legislația europeană în domeniul minier și asumată de statul român începând cu data aderării la 1 ianuarie 2007. Or, pe lângă împrejurarea că statul român și-a asumat închiderea minelor din Bazinul Minier Maramureș prin eliminarea ajutorului de stat care a subvenționat exploatarea minereurilor neferoase pentru a îndeplini condițiile impuse în vederea aderării la U.E., acesta și-a asumat închiderea minelor din Bazinul Minier Maramureș și datorită faptului că acestea nu puteau îndeplini legislația de mediu impusă de U.E. deoarece societatea (...) a folosit cianura în procesul de prelucrare a minereurilor aurifere, aceasta fiind considerată periculoasă pentru mediu.

În acest sens, sunt relevante dispozițiile prevăzute în Directiva 2003/105/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2003, de modificare a Directivei 96/82/CE a Consiliului privind controlul asupra riscului de accidente majore, Directiva 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind gestionarea deșeurilor din industriile extractive și de modificare a Directivei 2004/35/CE și Note de fundamentare a Legii Minelor nr. 85/2003.

În acest sens, trebuie avute în vedere motivele 2 și 3 expuse în preambulul Directivei 2003/105/CE „Având în vedere unele accidente industriale recente și o serie de studii privind produsele cancerigene și substanțele periculoase pentru mediu, efectuate de Comisie la cererea Consiliului, este necesară extinderea domeniului de aplicare a directivei menționate. (3) Deversarea de cianură care a poluat Dunărea în urma accidentului de la Baia Mare din România în ianuarie 2000 a demonstrat faptul că anumite activități de depozitare și de prelucrare în industria minieră, în special instalațiile de eliminare a sterilului, inclusiv bazinele de decantare a sterilului, pot avea consecințe foarte grave.”

Potrivit art. 1 din Directiva 2003/105/CE, Directiva 96/82/CE se modifică după cum urmează: 1. Articolul 4 se modifică după cum urmează: (a) literele (e) și (f) se înlocuiesc cu următorul text: „(e) exploatarea (explorarea, extracția și prelucrarea) mineralelor în mine, cariere sau prin intermediul forajelor, cu excepția operațiunilor de prelucrare chimică și termică și a depozitării legate de operațiunile care implică substanțe periculoase, conform definiției din anexa I; (f) explorarea și exploatarea *offshore* a mineralelor, inclusiv a hidrocarburilor;” (b) se adaugă următoarea literă: “(g) rampele de deșeuri, cu excepția instalațiilor funcționate de eliminare a sterilului, inclusiv bazinele de decantare a sterilului, care conțin substanțe periculoase conform

definiției din anexa I, în special în cazul în care acestea sunt utilizate în legătură cu prelucrarea chimică și termică a mineralelor.”

Totodată, potrivit art. 2 din aceeași Directivă „(f) Statele membre adoptă și pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 iulie 2005. Statele membre informează de îndată Comisia în acest sens.”

De asemenea, apreciază că este relevantă și Directiva 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind gestionarea deșeurilor din industriile extractive și de modificare a Directivei 2004/35/CE prin care se precizează în expunerea de motive că „(11) În vederea respectării principiilor și priorităților definite în Directiva 75/442/CEE și, în special, în articolele 3 și 4, statele membre trebuie să se asigure că operatorii angajați în industria extractivă iau toate măsurile necesare pentru prevenirea sau reducerea, pe cât posibil, a oricăror efecte negative, actuale sau potențiale, asupra mediului sau sănătății umane, care apar ca rezultat al gestionării deșeurilor provenite din industriile extractive. (12) Aceste măsuri trebuie să se bazeze, în special, pe noțiunea celor mai bune tehnici disponibile, astfel cum sunt definite de Directiva 96/61/CE, iar atunci când aceste tehnici sunt aplicate, statele membre trebuie să hotărască asupra modului în care este necesar să se ia în considerație caracteristicile tehnice ale instalației, localizarea geografică și condițiile locale de mediu, după caz. (13) Statele membre trebuie să se asigure că operatorii din industria extractivă elaborează planuri corespunzătoare de gestionare a deșeurilor pentru prevenirea sau minimizarea, tratarea, valorificarea și eliminarea deșeurilor extractive.” ... (24) Statele membre trebuie să solicite operatorilor din industriile extractive să aplice măsuri de control și de gestionare destinate să împiedice poluarea apelor și solului și să identifice orice efecte nefaste pe care instalațiile de deșeuri le pot avea asupra mediului sau sănătății umane. De asemenea, pentru a reduce la minim poluarea apei, descărcarea deșeurilor în orice curs de apă trebuie să se conformeze Directivei 2000/61/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a cadrului comunitar de acțiune în domeniul strategiei apelor (1). De asemenea, ținând seama de efectele lor nocive și toxice, concentrațiile de cianuri și compuși de cianuri din iazurile miniere, provenite de la anumite industrii extractive, trebuie să fie reduse la cel mai scăzut nivel posibil, utilizând cele mai bune tehnici disponibile. Pragul maxim al concentrației trebui stabilit în consecință și, în orice caz, în conformitate cu cerințele specifice ale prezentei directive pentru evitarea acestor efecte.”

Având în vedere toate aceste acte normative și directive europene, rezultă dincolo de orice îndoială că statul român și-a asumat închiderea minelor în vederea aderării la U.E. și raportat la faptul că minele din bazinul minier Maramureș nu puteau funcționa în condițiile impuse de „directivele europene în domeniul mediului, deoarece, așa cum s-a arătat, acestea exploatau aurul folosind cianuri. Or, pentru ca România să devină stat membru al U.E., trebuia să respecte aceste directive în domeniul mediului, iar orice procedeu care implică substanțe periculoase (n.n printre care și cianurile) era în contradicție cu directivele europene, motiv pentru care închiderea minelor a fost asumată de către statul român pentru a putea respecta directivele europene.

Mai arată că tocmai ca urmare a negocierilor purtate de statul român și Comisia Europeană în perioada anterioară aderării și a asumării de către statul român a eliminării subvențiilor (ajutor de stat) închiderii activității miniere până la momentul aderării la 01.01.2007, au fost adoptate o serie de acte normative care au stabilit măsuri de protecție socială pentru salariații disponibilizați prin concedieri colective, precum și completarea stagiului de cotizare de până la 20 de ani în condiții speciale, pentru persoanele care au desfășurat minim 17 ani de activitate în aceste condiții speciale, respectiv în subteran. În acest sens, sunt relevante dispozițiile O.U.G. nr. 8/2003, completată cu O.U.G. nr. 22/2003.

Apelantul mai arată că instanța fondului a ignorat atât prevederile legale, cât și conținutul adeverinței eliberate de fostul angajator, prin care se confirmă că în cazul contestatorului sunt

îndeplinite condițiile prevăzute de art. 56 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările din Legea nr. 351/2022.

În drept, apelantul a invocat dispozițiile art. 466 și urm. și art. 480 și urm. din Codul de procedură civilă, art. 139 alin. (3) din Legea nr. 127/2019, art. 30 alin. (1) lit. a), art. 56 alin. (1) lit. a), din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice modificat prin Legea nr. 351/2022, dispozițiile O.U.G. nr. 8/2003 completate prin O.U.G. nr. 22/2003, H.G. nr. 615/2004, O.U.G. nr. 117/2006, H.G. nr. 1846/2004, H.G. nr. 898/2002, H.G. nr. 1008/2006 și H.G. nr. 644/2007, Decizia nr. 91/11.03.2004 a Consiliului Concurenței, Decizia nr. 112/16.05.2006 a Consiliului Concurenței, art. 6 și la art. 49 din Tratatul privind Uniunea Europeană, Legea nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, Raportul anual al Consiliului Concurenței din anul 2003, Raportul anual al Consiliului Concurenței din anul 2004, Raportul anual al Consiliului Concurenței din anul 2005, Directiva 2003/105/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2003, de modificare a Directivei 96/82/CE a Consiliului privind controlul asupra riscului de accidente majore, Directiva 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind gestionarea deșeurilor din industriile extractive și de modificare a Directivei 2004/35/CE și Note de fundamentare a Legii Minelor nr. 85/2003, Programul de guvernare pentru perioada 2005 - 2008, publicat în Monitorul Oficial nr. 1.265 din 29 decembrie 2004.

Dispozițiile legale în privința cărora se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție dezlegarea unei chestiuni de drept:

Art. 56 lit. a) din Legea nr. 263/2010, modificată de punctul 3, articolul 1 din Legea nr. 351/12 decembrie 2022, publicată în MO nr. 1196/13 decembrie 2022 are următorul conținut:

„(1) Fac excepție de la prevederile art. 55 alin. (1) lit. b) persoanele care au realizat un stagiu de cotizare de cel puțin:

a) 20 de ani în locurile de muncă prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. a) sau 15 ani în locurile de muncă prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. a) în cazul în care activitatea minieră încetează sau a încetat ca urmare a obligațiilor pe care și le asumă sau și le-a asumat statul român în negocierile cu Comisia Europeană, pentru care reducerea vârstei standard de pensionare este de 20 de ani:”

Cu privire la admisibilitatea sesizării, Curtea reține că potrivit art. 1 alin. 2 din OUG nr. 62/2024, această ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice.

De asemenea, potrivit art. 2 alin.1 din OUG nr.62/2024, „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată ”.

Analizând îndeplinirea cumulativă a condițiilor ce rezultă din textul legal menționat, Curtea constată că obiectul cauzei de față vizează verificarea îndeplinirii condițiilor de pensionare a unui fost salariat al unei exploatare miniere, plătit din fonduri publice, astfel că litigiul se încadrează în categoria proceselor la care face referire art. 1 alin. 2 din OUG nr. 62/2024.

În ce privește îndeplinirea condiției ca soluționarea pe fond a prezentei cauze să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, reținem că reclamantul a formulat cererea de acordare a pensiei pentru limită de vârstă, apreciind că sunt îndeplinite prevederile art. 56 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 263/2010 modificată, care oferă beneficiul reducerii vârstei standard de pensionare cu 20 de ani în cazul persoanelor care au realizat un stagiu de cotizare de 15 ani în

locurile de muncă prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. a) în cazul în care activitatea minieră încetează sau a încetat ca urmare a obligațiilor pe care și le asumă sau și le-a asumat statul român în negocierile cu Comisia Europeană.

Prima instanță a constatat că reclamantul a desfășurat activitate în condiții speciale/grupa I de muncă o perioadă de 16 ani, 2 luni și 15 zile, superioară stagiului de 15 ani menționat în cuprinsul art. 56 alin. 1 lit. a din Legea nr. 263/2010, însă a respins acțiunea ca neîntemeiată, reținând că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 56 alin. 1 lit. a din Legea nr. 263/2010 întrucât nu s-a făcut dovada că activitatea din cadrul (...), unde reclamantul a fost încadrat, a încetat ca urmare a obligațiilor direct asumate de statul român în negocierile cu Comisia Europeană, câtă vreme o asemenea asumare nu se regăsește în niciunul dintre actele normative indicate în cererea de chemare în judecată și în cuprinsul adeverinței emise de fostul angajator al reclamantului, potrivit căreia activitatea la (...) s-a închis ca urmare a obligațiilor asumate de statul român în negocierile cu Comisia Europeană.

Apelantul reclamant susține însă că asumarea obligației rezultă din răspunsurile comunicate la dosarul cauzei de autoritățile române, din dispozițiile legale și documentele pe care le indică, prezentând ample argumente în susținerea concluziei că statul român și-a asumat toate obligațiile în etapa de preaderare a României la Uniunea Europeană.

În contextul expus, intimata pârâtă a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în scopul interpretării art. 56 alin. 1 lit. a) teza a doua din Legea nr. 263/2010 astfel cum a fost modificată de punctul 3, articolul 1 din Legea nr. 351/12 decembrie 2022, publicată în MO nr. 1196/13 decembrie 2022, în sensul de a se stabili dacă sintagma „activitatea minieră încetează sau a încetat ca urmare a obligațiilor pe care și le asumă sau și le-a asumat Statul român în negocierile cu Comisia Europeană”, trebuie înțeleasă ca vizând inclusiv obligațiile asumate de Statul român în perioada de preaderare privind eliminarea totală a subvențiilor pentru exploatarea de minereuri metalifere și nemetalifere, precum și dacă obligația de închidere a exploatarea miniere trebuie să rezulte explicit și direct din actele normative în baza cărora a încetat activitatea acestor exploatarea.

Față de aceste considerente, Curtea constată existența unei legături strânse între maniera de dezlegare a chestiunii de drept și soluționarea cauzei, în raport de interpretările posibile, fie în sensul că dispoziția legală analizată vizează inclusiv obligațiile asumate de statul român în perioada de preaderare, fie în sensul că vizează doar obligațiile asumate ulterior aderării, respectiv dacă obligația de închidere a exploatarea miniere trebuie, sau dimpotrivă, nu trebuie să rezulte explicit și direct din actele normative în baza cărora a încetat activitatea acestor exploatarea, rezultând că soluționarea apelului depinde de lămurirea modului de interpretare și aplicare a prevederilor art. 56 alin. 1 lit. a) teza a doua din Legea nr. 263/2010 în modalitatea evidențiată anterior.

Verificând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii și Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, (...) a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemei juridice enunțate anterior și aceasta nici nu face obiectul unui dosar pe rolul celor două structuri jurisdicționale, în curs de soluționare.

În concluzie, Curtea constată că sunt îndeplinite condițiile privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul OUG nr. 62/2004.

Punctul de vedere al părților:

Apărătorul ales al apelantului arată, astfel cum reiese din concluziile orale, că în opinia sa nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere că din răspunsurile comunicate la dosarul cauzei, respectiv din răspunsul comunicat de Ministerul Economiei și Guvernul României, rezultă dincolo de orice dubiu faptul că Statul român și-a asumat toate obligațiile în etapa de preaderare. De asemenea, faptul că eliminarea subvențiilor a fost consecința directă și imediată a închiderii minelor, rezultă din răspunsul depus la dosar pentru

acest termen de judecată. Cu privire la dosarele în care s-a pus în discuție această necesitate de sesizare a Înaltei Curți și care au fost aminte de intimată prin notele scrise, menționează că acestea au termen de judecată stabilit în (...).

Intimata-pârâtă (...) nu a formulat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept care face obiectul prezentei sesizări, arătând, prin notele scrise de la (...), că, în opinia sa, având în vedere faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemei de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei, raportat la dispozițiile art. 1 și art. 2 din O.U.G. nr. 62/202, se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitor la întrebarea menționată.

Intimata arată că necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la interpretarea și aplicarea art. 56 alin. (1) lit. a teza a doua din Legea nr. 263/2010, astfel cum a fost modificată de punctul 3, articolul 1 din Legea nr. 351/2022 a fost pusă în discuție din oficiu de către instanță și în alte dosare cu același obiect aflate pe rolul (...) ((...), (...), (...), (...)).

Punctul de vedere al completului de judecată:

În opinia Curții, având în vedere modalitatea de redactare a textului, care implică un grad ridicat de generalitate, și în lipsa unor mențiuni în sens contrar, norma analizată acoperă și ipoteza obligațiilor asumate de statul român în perioada de preaderare privind eliminarea totală a subvențiilor pentru exploatarea de minereuri metalifere și nemetalifere, dispoziția legală neimpunând nici ca obligația de închidere a exploatarea miniere să rezulte explicit și direct din actele normative în baza cărora a încetat activitatea acestor exploatarea.

Prin instituirea unor condiții suplimentare, nereglementate, fie în sensul că textul ar viza doar ipoteza obligațiilor asumate de statul român în perioada posteroară aderării României la Uniunea Europeană, fie în sensul că obligația de închidere a exploatarea miniere ar trebui să rezulte explicit și direct din actele normative în baza cărora a încetat activitatea acestor exploatarea, s-ar adăuga nepermis la lege, cu ignorarea principiului statuat în art. 1268 alin. (3) din Codul civil potrivit căruia o normă de drept trebuie interpretată în sensul de a produce efecte juridice, iar nu în sens contrar.

Totodată, în privința primei chestiuni menționate devine aplicabilă și regula de interpretare *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus* - unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă. Dispoziția legală în discuție nu distinge în vreun fel nici cu privire la perioada-preaderare sau postaderare- în care statul român să-și fi asumat obligațiile în negocierile cu Comisia Europeană.

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 1 și art. 2 din OUG nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, Curtea va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de intimată, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitor la interpretarea și aplicarea art. 56 alin. 1 lit. a) teza a doua din Legea nr. 263/2010 astfel cum a fost modificată de punctul 3, articolul 1 din Legea nr. 351/12 decembrie 2022, publicată în MO nr. 1196/13 decembrie 2022, în sensul de a se stabili dacă sintagma „activitatea minieră încetează sau a încetat ca urmare a obligațiilor pe care și le asumă sau și le-a asumat Statul român în negocierile cu Comisia Europeană”, trebuie înțeleasă ca vizând inclusiv obligațiile asumate de Statul român în perioada de preaderare privind eliminarea totală a subvențiilor pentru exploatarea de minereuri metalifere și nemetalifere, precum și dacă obligația de închidere a exploatarea miniere trebuie să rezulte explicit și direct din actele normative în baza cărora a încetat activitatea acestor exploatarea.

De asemenea, în temeiul art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Prezenta încheiere se va comunica, prin adresă, Înaltei Curți de Casație și Justiție (atașându-se, în copie, cererea de chemare în judecată, decizia contestată și adeverința emisă de fostul angajator al reclamantului, întâmpinarea, sentința primei instanțe și apelul), se va aduce la

cunoștința conducerii Secției a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale și se va transmite prin e-mail către curțile de apel și tribunalele din țară.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitor la interpretarea și aplicarea art. 56 alin. 1 lit. a) teza a doua din Legea nr. 263/2010 astfel cum a fost modificată de punctul 3, articolul 1 din Legea nr. 351/12 decembrie 2022, publicată în M.O. nr. 1196/13 decembrie 2022, în sensul de a se stabili dacă sintagma „activitatea minieră încetează sau a încetat ca urmare a obligațiilor pe care și le asumă sau și le-a asumat statul român în negocierile cu Comisia Europeană”, trebuie înțeleasă ca vizând inclusiv obligațiile asumate de Statul român în perioada de preaderare privind eliminarea totală a subvențiilor pentru exploatarea de minereuri metalifere și nemetalifere, precum și dacă obligația de închidere a exploatarea miniere trebuie să rezulte explicit și direct din actele normative în baza cărora a încetat activitatea acestor exploatarea.

Suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, (...).

PREȘEDINTE,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

GREFIER,
(...)

Red. (...). (...)
Dact. (...)/(...) ex.
Jud.fond: (...)